

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z odwołania T. S.

od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie

o wysokość emerytury policyjnej i policyjnej renty inwalidzkiej,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Spółecznych w dniu 26 listopada 2024 r.,

skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie

z dnia 15 marca 2023 r., sygn. akt III AUa 776/22,

umarza postępowanie kasacyjne.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 czerwca 2017 r., znak: KRW [...], Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie, na podstawie art. 15c w związku z art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 708 ze zm.; dalej ustawa o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy), a także na podstawie otrzymanej z Instytutu Pamięci Narodowej

informacji nr [...] z dnia 26 kwietnia 2017 r., ponownie ustalił od 1 października 2017 r. wysokość emerytury policyjnej T. S.. Zgodnie z tą decyzją, podstawę wymiaru świadczenia odwołującego się stanowiła kwota 5.445,64 zł, zaś emerytura wynosiła 72,58% podstawy wymiaru, tj. 3 952,45 zł. Tak ustalona emerytura była wyższa od przeciętnej emerytury, ogłoszonej przez Prezesa ZUS i wobec tego wysokość emerytury policyjnej odwołującego się została ograniczona do kwoty 2.069,02 zł.

Kolejną decyzją z dnia 19 czerwca 2017 r., znak: KRI [...], Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie na podstawie art. 22a w związku z art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy zaopatrzeniowej ponownie ustalił od 1 października 2017 r. wysokość policyjnej renty inwalidzkiej T. S.. W uzasadnieniu tej decyzji organ rentowy wskazał, że podstawa wymiaru renty inwalidzkiej odwołującego się stanowi 5.515,51 zł, renta inwalidzka III grupy, zgodnie z art. 22a ust. 2 ustawy zaopatrzeniowej, wynosi 0 zł. Ustalona wysokość renty inwalidzkiej jest niższa od kwoty odpowiedniego świadczenia w najniższej wysokości, wobec tego wysokość renty inwalidzkiej podwyższono do kwoty 750 zł.

T. S. wniósł odwołania od powyższych decyzji.

Wyrokiem z dnia 29 czerwca 2022 r. Sąd Okręgowy w Lublinie zmienił zaskarżoną przez T. S. decyzję z dnia 19 czerwca 2017 r., znak: KRW [...] i ustalił od 1 października 2017 r. wysokość jego emerytury policyjnej z uwzględnieniem treści art. 15c ust. 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, ale bez uwzględnienia treści art. 15c ust. 3 tej ustawy (pkt I wyroku) oraz oddalił odwołania w pozostałej części.

Sąd Apelacyjny w Lublinie, wyrokiem z dnia 15 marca 2023 r., zmienił częściowo zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego oraz poprzedzającą go decyzję z dnia 19 czerwca 2017 r., znak: KRI [...], w ten sposób, że ustalił wysokość policyjnej renty inwalidzkiej T. S. od 1 października 2017 r. w kwocie tego świadczenia obowiązującej w dniu 30 września 2017 r., w pozostałej części oddalił apelację T. S. oraz oddalił apelację organu rentowego.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wniósł organ rentowy, zaskarżając orzeczenie w części, w jakiej Sąd Apelacyjny nie zastosował w sprawie względem

odwołującego się art. 15c ust. 3 oraz art. 22a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy i opierając skargę na podstawach naruszenia prawa materialnego:

1. art. 15c ust. 3 w związku z art. 13b ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, przez błędną wykładnię i przyjęcie, że przepis ten nie ma zastosowania do funkcjonariusza, który nie nabył emerytury z tytułu służby na rzecz totalitarnego państwa, a okres tej służby jest jedynie okresem dodatkowym niewpływającym na nabycie prawa do świadczenia, w sytuacji gdy ma on zastosowanie do funkcjonariusza, który „pełnił służbę na rzecz państwa totalitarnego”, a jak wynika z akt sprawy i ustaleń Sądu drugiej instancji odwołujący się taką służbę pełnił, w konsekwencji bezpodstawne niezastosowanie tego przepisu w sprawie przy jednoczesnym stwierdzeniu przez Sąd Apelacyjny, że odwołujący się w okresie od 1 lipca 1985 r. do 21 listopada 1989 r. pełnił służbę na rzecz państwa totalitarnego w rozumieniu art. 13b ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy,

2. art. 12 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, przez niewłaściwe zastosowanie polegające na poddaniu weryfikacji okresów wysługi emerytalnej oraz istnienia prawa odwołującego się do emerytury policyjnej w sytuacji, gdy bezsporne było, że odwołującemu się przysługuje prawo do tego świadczenia, zaś przedmiotem postępowania w sprawie była weryfikacja prawidłowości ponownego ustalenia wysokości emerytury policyjnej na podstawie art. 15c ust. 1 i 3 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy,

3. art. 22a w związku z art. 13b ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, przez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że regulacja przewidziana dyspozycją tego przepisu odnosi się wyłącznie do sytuacji funkcjonariusza, który w dacie powstania niezdolności do służby pełnił służbę na rzecz totalitarnego państwa; a w konsekwencji bezpodstawne niezastosowanie tego przepisu w niniejszej sprawie z uwagi na nieuprawnione przyjęcie, że odwołujący się nie powinien podlegać rygorom przewidzianym w tym przepisie w sytuacji, gdy bezsporne jest, że odwołujący w okresie od 1 lipca 1985 r. do 21 listopada 1989 r. pełnił służbę na rzecz totalitarnego państwa zdefiniowaną w art. 13b ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, a w związku z tym spełnione zostały przesłanki warunkujące ponowne przeliczenie jego świadczeń z zaopatrzenia emerytalnego służb mundurowych w trybie tego przepisu;

4. art. 178 ust. 1 w związku z art. 188 Konstytucji RP, przez ich błędną wykładnię i odmowę uznania mocy obowiązującej ustawie zaopatrzeniowej w zakresie regulacji art. 15c ust. 3 ustawy zaopatrzeniowej.

Skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonym zakresie oraz przekazanie w tym zakresie sprawy do rozpoznania Sądowi drugiej instancji i pozostawienie temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonym zakresie i zmianę wyroku Sądu pierwszej instancji przez oddalenie odwołań w całości oraz o zasądzenie od odwołującego się na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania w postępowaniu kasacyjnym, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Pismem z dnia organ rentowy cofnął skargę

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Cofnięcie skargi kasacyjnej jest dopuszczalną czynnością procesową, stanowiącą realizację zasady dyspozycyjności. Wiąże ona sąd i nie podlega jego następczej kontroli; dokonanie tej czynności powoduje konieczność umorzenia postępowania (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 9 października 2013 r., V CSK 444/12, LEX nr 1394093).

Z przedstawionych przyczyn na podstawie art. 398²¹ k.p.c. w związku z art. 391 § 2 k.p.c. orzeczono jak w punkcie 1 sentencji.

ł.n

r.g.